

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Iesu vt omnis potentia , clementia, beneficentia fidelitasq[ue] sua illi in
cruce pendenti exprobetur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

& excusas eos. Non potest hæc virtus inesse homini scelerato, neque tanta patientia nisi in homine inueniri sancto. Nolunt quidem tui æmuli, vt Iudæorum scribaris rex, quando etiam tam calumniose interim tibi improperant regium nomen. Sed ego aduerto veri regis hæc esse indicia, mori Innocentiæ regiæque virtutis indicia in Christi quæ excusare. Hæc sunt innocentia regiæque virtutis indicia. Quapropter rogo, *memento mei dum veneris in regnum tuum.* Verum quid illi respondit Dominus? Nihil crudele, nihil durum, nihil denique minatur, sed sinum illi expandit misericordiæ: *Amen, inquit, dico tibi quia hodie mecum eris in paradiso.* Ibidem. Magna est fides tua, & eos qui tribus prædicationem meam annis audierunt, superas. Me enim confiteris, qui ante me nunquam nouisti, & nunc confiteris, quando amici mei dereliquerunt me, quando armatus quoque in mei persecutionem est vnuerfus mundus. Propterea dico tibi, non post multos annos, sed *hodie mecum eris in paradiso.* Vtilius tibi erit mecum fuisse in pœnis, quam si in throno iuxta Cæsarem sedisses imperiali. Nam quomodo tu fide singulari audes me confiteri & prædicare, ita ego præmio te donabo præ alijs etiam excellentiori. Primus enim omnium eris meorum electorum, qui post mortem non videat inferni captiuitatem: præcedam enim te, & signo crucis meæ protegam te, vt nullum sentias impedimentum, sed liber e- uoles ad me in meum paradysum. Quis digne huius cordis pietatem, quis clementiam benignissimi redemptoris nostri satis prædicet? Verum nondum omnia pietatis eius studia recensui. Nam quantæ fuit pietatis, quod matrem quoque videns in amaritudine animæ suæ, atque in dolore plusquam mortifero sibi astantem, ipse quoque cruciatu & doloribus plenus, non tamen dolore vilo potuit in obliuionem matris cor eius nobilissimum induci, vt in extremo vitæ suæ non haberet curam matris. Nam omnium aliorum membrorum velut impotens, ea quæ libera potuit mouere, in eiusdem impendit obsequium. Oculis namque inspexit, corde ei compassus est, lingua commendauit. Hæc enim sola habuit libera. Dixit enim eam videns sub cruce stantem: *Mulier ecce filius tuus.* Deinde dicit, quem diligebat, *discipulo:* Ioan. 19. *Ecce mater tua,* clementiam benignissimi cordis sui commonstrans, quantum sibi videlicet curæ foret, ne mater sua omni orbata solatio viueret. Qui igitur clementissimus & beneficentissimus est, quod etiam iam in cruce moriturus monstrat, beneficiorum suorum calumniam sustinet & exprobrationem.

IESV UT OMNIS POTENTIA. CLEMENTIA,
beneficentia fidelitatis, sua illi in cruce pendenti
exprobratur.

Impijssimi Iudæi, Pontifices, Pharisei, Scribæ & Seniores, quomodo alijs sic infirmis in extremis constitutis, vt boni ad consolandos confortandosque eos conueniant amici, conuenerunt ad crucem, ad deridendum impropriumque Christo omnem fidelitatem, clementiamque ac beneficentiam. Nam primò eidem exprobrauerunt potentiam fictam, iactatam, *Partis alterius Argumenti explicatio. Potentiæ Christi exprobratio.*

ff 3

atque

- atque præsumptam, quasi qui posse aliquid se præsumpsisset, aut de se id credidisset, qui nihil potuisset. Improperant igitur ei infirmitatem & impotentiam, dicentes: *Vah qui destruis templum Dei, & in &c. Saluum fac templum, id est, adiuua te ipsum, ac si dicerent: Si tantæ es virtutis, merito prælijs te ipsum iuuares. Quod vbi non potes, palam est alijs te quoque nihil contulisse. Item: Si filius Dei es, descende nunc de cruce, & credimus tibi.* Hæc tamen illudentes dicebant, quasi rem magnam æstimantes descendere de cruce, qui tamen illum non posse credebant. Si vis inquirunt, vt tibi credamus, descende de cruce. Si Christus descendisset, nonne magum dixissent? Scribæ quoque ac sacerdotes alterutrum dicebant: *Alios saluos fecit, seipsum non potest saluum facere?* Magnam potentiam, magnam virtutem de se iactauit, tanquam omnipotens: verum nunc probatur ipsius infirmitas, quine sibi quidem, cui haud dubium maximè velit, potest succurrere: quo perspicuum est, nec alij potuisse. Secundo, improperauerunt ei vilitatem & dignitatis regie temerariam vel ambitionem, vel vindicationem, quando dicebant: *Situ es rex Iudeorum saluum te fac & nos:* Ac si dicerent: Si es rex Iudeorum, quem te iactas saluum fac te ipsum & nos. Item Pontifices & Scribæ: *Si rex Israel est, descendat &c. & credimus ei.* Ac si dicerent: Ipse extulit & gloriatus est se non solum regem Iudeorum, verum etiam omnium regum regem Christum, (ita enim Marcus insinuat) modo liquet quis sit, qui vt latronum princeps, medius inter latrones crucifixus pendet. Volebat in thronum regum & in solum regale se locare: at modo pendens, descendat (si potest) de patibulo. *Christus Israel descendat de cruce, & credimus ei,* ac si dicerent: Nunquam credere possumus te regem Israel esse, pendentem in cruce. Quid enim tibi & regibus ceteris quid patibulo ad thronum regum? Si vis vt credamus, descende de cruce. Non solent reges nostri in cruce pendere. Sed vt scripturæ nostræ prædicant Salomon rex noster thronum regum parauit, cuius non esset similis in vniuersis regnis: & non solum thronum, verum etiam palatium incomparabiliter preciosum. Salomon noster hortos & vineas omni genere nobilium arborum plantatas coluit: habuit familiam multam seruorum & ancillarum, duodecim millia equitum, & quadraginta millia equorum & curruum: aurum & argentam sine pondere & vltra mensuram, diuitias regum & prouinciarum inauditas.
- Vbi tua sunt pallatia? vbi hortus? vbi delicia? Nunquid Caluaria est hortus deliciarum? nunquid crux lectus eburneus? latronum furca nunquid thronus est regalis? vbi milites? vbi serui? vbi tota denique familia tua? nunquid piscator filius Zebedæi? vbi vinum Cypri & pocula aurea? num accensæ & spongia? Salomon noster & ceteri reges, socios habuerunt & amicos regni terræ omnes circum habitantes, tu verò socios habes latrones. Reges nostri honorati sunt ab omnibus, non illusi: Et si quandoque contumeliam passi sint aut derisionem: iniuria hæc Deo ordinante mox est vindicata: quemadmodum Dauid de Nabal, Ammonitis & Semei, Salomon quoque de suis inimicis, vltionem acceperunt. At verò, vt nos credimus omnes, tu à nemine non derideris, vt pote opprobrium factus omnium. Omnes contra te vociferant, omnes tuam mortem clamant. Non est qui pro te zeletur, qui tuam calamitatem doleat, qui pro te vindictam expetat, quod procul dubio fieret, si is esset.

Ambitio
regie digni-
tatis
Christo im-
properata.

1. Para. 8.

2. Para. 9.
Inter Chri-
stum & Sa-
lomonem
collatio.

is effes quem te profiteris. Tertio, exprobrauerunt ei quasi iactantiam nobilissimi ortus, qui filium Dei temere se gloriaretur & false, cum ignobilis & inhonestæ mulieris esset filius illegitimus. Quæ quidem opinio ceu hæreditaria vsque in nostra tempora apud Iudæos deriuata est, puta vt iniquè de Maria virgine sentiant. Dicebant ergo: *Si filius Dei es descende de cruce*, ac si dicerent: *Si filius Dei es &c.* quod si nequueris, iam non Dei filium, sed ex fornicatione natum te intelligimus. Quarto, exprobrauerunt ei iactantiam veritatis, velut ei qui mendax inueniretur, puta cum obijcerent ei, quod dixisset se filium Dei & Christum regem, posse se templum destructum triduo reedificare: & tamen nihil horum esset verum, vt pote qui nihil posset: quod præcipuè inde manifestum fieret, quia de cruce non descendere posset, nec de extrema pœna mortis, quando nullus hominum est nec vlla creatura, quæ non omnem laborem subeat, omnem facultatem expendat pro redemptione vitæ, se liberare. Inferunt ergo quod sicut sibi tribuendo diuinitatem sit meritus: (quia diuinitas omnipotens est, à qua longè abesse conuincitur, cum se à morte non possit liberare) ita in cunctis quoque alijs operibus ac verbis suis, deceptione, fallacia, dolo, fictione, ac mendacio vsus, mendaciter inaniterq; se magnificauerit. Deinde etiam exprobrationem fictæ clementiæ aut falso iactatæ, à perfidis cogitur audire, idq; eo tempore, sicut supra dixi, quando maximam est clementiam elargitus. Vnus enim ex latronibus qui cum Iesu pendebant, blasphemabat eum quoque, dicens, *Situes Christus saluum fac te ipsum & nos.* Alter tamen illum increpans. *Nequetu*, inquit, *times Deum*, sic loquens, *qui in eadem damnatione es*, spiritum redditurus ei quem blasphemas? *Nos quidem digna factis nostris & que meruimus patimur: hic vero nihil mali gessit.* Et conuersus ad Dominum Iesum, quomodo supra dictum est: *Memento*, inquit, *mei dum veneris in regnum tuum.* Cui Dominus maxime pronus ad misericordiam: *Amen*, inquit, *dico tibi hodie mecum eris in paradiso.* Itaq; & Iudæi & alter ex latronibus, pro multis magnisq; beneficijs, quæ circa eorum infirmos Iesus egerat, quæ sola potuerunt fieri virtute diuina, non gratiarum actiones laudesve, vt debebant, sed contumelias derisionesq; respondent. Nam id quod ex veritate pietatis ac clementiæ factum fuerat, fictionis, hypocrisis, & falsitatis in simulant. Vnde quod Christo impropèrat. *Alios saluos fecit, seipsum non potest saluum facere*, dicere volunt: Videri voluit hic pius, qui omnibus opem ferret, ac nihil pietatis, sed fictionis nimium habuit, ac præsumptionis. Nam si alios, multò magis semetipsum vellet, si posset liberare. Id ipsum criminofus nequam à sinistris Iesu pendens, Christo impropèrabat, cuius exprobratio, vt pote hominis facinorosi, magis laedebat. Hic itaq; *Si tu, inquit, es Christus*, &c. hoc est, *Si es Christus qui creditur dignissimus, omnipotens ac pijsimus saluator*, ostende nunc potentiam & clementiam tuam erga te ipsum simul & nos. Nunquam enim ira necesse fuit, pietatem exercere subueniendi vt modò, nunquam adeò opus fuit saluatore vt modo vbi si auxiliùm paululùm fuerit prorogatum, perimus qui opem flagitamus: Manifestum est, si non subueneris modo, te nunquam verè, sed apparenter tantum saluasse. Ideò iustè inter nos medius, vt caput deceptoru, pendes. Hic enim sensus aut valor est verborum latronis, quem Christus aut loquente latrone, aut instigante diabolo, clarius intellexit. Contra hoc impropè-

Iactantia
nobilissimi
ortus
Christo ex-
probrata.
Math. 27.

Iactantia
veritatis
Christo ex-
probratur.

Clementiæ
Christi ex-
probratio.
Lucæ 23.

Ibidem.

Math. 27.

Lucæ 23.

Pietas Chri-
sti crucifixi
in cõparabi-
lis.

prope-

Spes sua
quomodo
Christo ex-
probrata.

Matth. 17.

Matth. 27.

Christus
quam vilis
iudicatus à
Iudæis.

properium in cruce maximam & incomparabilem exhibuit pietatem Christus: quippe qui idem non descendit de cruce, ut saluaret non hos aut istos, sed omnes. Et idem sustinere voluit mortem, ut mors sua omnibus esset vita. Exhibuit autem hanc clementiam palam ante oculos derisorum suorum, pro tortoribus ac inimicis orando, atque eos apud patrem excusando, latronum quoque penitentem à dextris non modo veniam, sed paradysum sine mora, quasi ceteris illum præferens sanctis patribus, promisit & dedit. Nouissimè autem spem quoque illi exprobrant, & confidentiam quam habuit ad Deum, quam ad desperationem illum trahere niterentur. Euangelistæ quidem parum de irrisione Domini locuti sunt, quæ tamen tam varia, tam multiplex & diuina fuit, ut incredibile sit cogitari. Opera verbaque eius calumniabantur, & inuisum quam dixerat, detorquebant, Quæ non fuerat locutus, fingentes impingebant. Illudebant quoque in pœnis, quod cuius miserabili graue est. Nisi non compati sibi miseros torquet, quantum torquet in doloribus atque rumnis etiam exprobrari atque illudi? Verum ut redeam ad id quod dicere coeperam, Domino Iesu confidentiam quoque deridendo auferre moliebantur. Ei namque qui spes est cunctorum fidelium quippe qui ex hominis indicio, ex omnipotentia diuinitatis, ex merito innocentissimæ passionis iustissimæque vitæ suæ, securitatem nobis præfert sperandæ salutis, abiecta & reprobrata est sua fiducia ab inimicis ad desperationem ipsum trahere conantibus. Idcirco enim blasphemantes dicebant: *Confidit in Deo, liberet eum nunc, vult.* Ac si dicerent: Potest quidem præstolari diuinum auxilium, at frustra. Quis quidem ob suam præsumptionem confutandus à Deo derelinquitur. Adiecerant autem, *Dixit enim quia filius Dei sum.* Eia, inquiunt, ironice quomodo pater filium suum derelinquet: idem spe sua non est frustrandus. Verum si filius Dei est, ipse Deus est: nec patris eget auxilio, cum ipsemet Deus sit & omnipotens, qui semetipsum liberet. Exprobrant autem, non solum spem ad Deum, verum etiam in sanctos: siquidem dum clamaret, *Eli, Eli, lama sabachthani,* ut postea sequetur. Eliam assumabant ab eo inuocari. Vnde aduertent licet, quam vilem, quam sceleratum Iudæi inuidia cæcati, Christum iudicauerint, ut illius quoque vanam esse spem & inuocationem tam ad Deum quam ad Eliam decernerent: quando nemo est sceleratorum adeo malus, ut non ad Eliam inuocet, nullatenusque de Dei bonitate desperet.

Precatio pro vera confidentia.

Clementissime Iesu Christe, infunde nobis perfectissime confidentiæ donum, in te sperantes, tibi confidentes, ab omni abstineamus uelociter, & in tuo continuo versemur beneplacito. Scis piissime Deus pignus nostrum, quam non sine te nec possumus, nec sumus: idem de nobis prorsus dissidentes, in te nos propinquamus, qui es benedictus in æternum, Amen.